

► La BSO de VNG

20 Duros: bons, 'freaks' i barats

Els abanderats del freak-punk a Vilanova toquen avui a l'envelat

20 duros per sis músics

Si s'haguessin de repartir el mòdic preu que representa el nom del grup, tan sols tocaria a deu cèntims d'euro per barba. Cristóbal (veu), Chema (veu i extravagàncies vocals), Jaime (guitarra), Roger (guitarra), Adri (baix) i Ivan (bateria) són els que s'amaguen darrere de la moneda. www.myspace.com/los20duros

Els 20 Duros, preparats per a oferir una nova actuació on tot és possible

CHEMA

'Freakisme punk'

La combinació de patrons de la música *punk* amb unes lletres divertides i enginyoses és la recepta que fan servir els 20 Duros. Pocs grups de l'escena actual se solen reconèixer amb aquesta denominació estilística, però ells no se n'amaguen. Més aviat el contrari: *freaks* i *punks* amb orgull i sense complexos.

// BLAI MARSÉ

Un bon dia, tres amics que es reuneixen regularment al local per tocar heavy metal, decideixen dedicar una cançó a l'Omar, un amic que els va a veure als assajos. Acte seguit, la banda penja el tema a Internet i la cançó registra un alt nombre de descàrregues. Aquest és el preàmbul del naixement dels 20 Duros, una de les bandes més transgressores i autèntiques que el Garraf ha vist néixer en els darrers anys. Qui els hagi vist en directe, possiblement els relacionarà amb bandes com per exemple els Mojinos Escocíos. A més, la semblança física i els comentaris de Cristóbal (veu), recorden molt el carismàtic Sevilla. Tot i això, les seves lletres atrevides, trencadores i políticament incorrectes els poden situar més a prop d'altres bandes de l'escena *punk* espanyola, com els gallecs Siniestro Total, encara que ells asseguruen no haver-los escoltat mai.

Ara bé, els tres membres principals del grup (Cristóbal, Jaime i Chema) coincideixen a afirmar que les úniques influències de les quals han begut són les provocades pel consum de l'alcohol. Si alguna cosa els diferencia de la resta de grups mortals és la divertida posada en escena que tenen. Els 20 Duros puguen a l'escenari i deixen tota la vergonya al *backstage*: **en cada concert parlem amb el públic i ens disfressem d'una cosa diferent cada vegada. No ens interessa tant que es fixin en com toquem, sinó que volem que la gent rigui. Estem entre la comèdia i la música**, afirmen convençuts.

Les lletres de les cançons també tenen un important component còmic. La banda homenatja gossos homosexuals, personatges vilanovins, amics dels membres del grup i també la figura femenina, a través de cançons com *Menopausia* o *Amigo, tu puta madre*, on des-

criuen la típica situació en què un noi s'enamora d'una noia i ella tan sols el veu com un amic. No es plantegen l'enregistrament d'un disc com una tasca imminent, però asseguren que és una fita que els agradaria assolir. **Vol- dríem gravar un disc per poder tenir un record i per promocionar-nos. El problema és que per gravar necessitem diners, però no en tenim suficients.**

Són clars representants d'una moguda alternativa, força diferenciada dels grups habituals vilanovins. Abans hi havia pocs grups i molta festa, ara és a l'inrevés. Llavors, és normal que en les poques festes que hi ha, els grups que just comencen ara tinguin menys oportunitats per tocar. Vist d'aquesta manera, qui encara no hagi presenciat cap directe d'aquesta banda, està obligat a apropar-se avui a l'Envelat. Els que ja els han vist, de ben segur que hi seran.

+ L'mp3 de 20 Duros

Jaime, Cristóbal i Chema intenten posar-se d'acord per trobar quatre discos que tinguin cabuda al reproductor de tots tres però els costa trobar-ne. Pel camí es queden discos de Nofx, Malos Vicios, Ramones, The Offspring, Leonardo Dantés, però finalment troben els quatre llargs que marquen el característic so dels vilanovins:

Mojinos Escocíos-Demasiao perro pa trabajá, demasiao carvo pal rocanró (1998)
"A mi em va marcar la infància, el tenia posat dia i nit" (Jaime). "És el que tenen els Mojinos, que també pot passar amb nosaltres: el primer dia potser no t'acaben d'agradar però vas escoltant les cançons i cada vegada t'agraden més" (Cristóbal).

Los Berzas - Il Chotteadore (1999)
"És una banda saragossana que ara són Los

Gandules, sempre m'he basat una mica en el seu rotllo. Són els autors de la darrera pel·lícula d'Isi-Disi. Aquest és el disc de debut, tot i que és el típic grup per tenir tota la discografia en mp3." (Cristóbal).

Queen-The Game (1980)

"Aquest toc rock però glam-gay dels Queen m'ha marcat molt, sobretot a l'hora d'interpretar sobre l'escenari. També tenim diverses cançons de rock que no són tan punk. Sempre porto bigoti als concerts." (Chema).

Def con Dos - De Poca Madre (1998)

"Tenen un rotllo de comèdia rock-punk, fins i tot funky molt propera a nosaltres, també tenen dos cantants. A més, fan molt bons directes, nosaltres també focalitzem el grup en la posada en escena."

